அரங்கேற்றம்

நந்தினிக்கு இன்று அரங்கேற்றம். எட்டு வருஷமாக அடையார் போய் சுற்றி வந்து சொல்லிக்கொண்ட விஷயங்களுக்கெல்லாம், முக பாவங்களுக்கெல்லாம், கண் உருட்டல்களுக்கெல்லாம், அடவுகளுக்கெல்லாம் இன்றைக்குக் கடைசிப் பரீட்சை.

கடைசி என்று நந்தினிதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அம்மாவுக்கு அப்படி இல்லை. இப்போதே மானசீகப் பத்திரிகை விமர்சனங்களின் “Miss Nandhini’s thillana in Nattakurinji was superb.” “குமாரி நந்தினியின் ‘தாயே யசோதா’வில் கிளி கொஞ்சியது. என்ன பாவம்! என்ன ஜதி! என்ன இனிமை போங்கள்!” என்றெல்லாம் புகழை எதிர்பார்த்தாள்.

அடுத்த வருஷம் இலண்டன் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆதரவில் குமாரி நந்தினியின் ஐரோப்பிய கலாச்சாரச் சுற்றுப் பயணத்தையும் எதிர்பார்க்கிறாள்.

அம்மாவுக்குத்தான் அவ்வளவு பூரிப்பு. அப்பாவைப் பொறுத்த வரையிலும் இந்த அரங்கேற்றம் என்பது ஒரு பணச் செலவு. மொத்தம் எத்தனை என்பதுதான் அவருக்கு முக்கியம். யார் யாரோ பாகவதர்களும் பண்டிதர்களும் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அட்டகாசம் செய்கிறார்கள். வெள்ளி டம்ளரில் காப்பி சாப்பிடுகிறார்கள். டேப் ரிகார்டரில் ‘தா தை’ என்று சப்தம் கேட்கிறது. சலங்கைச் சப்தம் கேட்கிறது. இப்படி ஒரு பாமரத்தனமான அபிப்ராயம்தான் இருந்தது அவருக்கு.

அவருக்கு பிஸினஸ் மோட்டார் உதிரி பாகங்களில். அவர் பார்த்த நாட்டியங்கள் எல்லாம் வெளிநாட்டில் இருட்டான ரெஸ்டராண்டுகளில்.

நந்தினி? அவளுக்கு பரதநாட்டியம் பிடிக்கவில்லை. அம்மாதான், ‘ஆடு, ஆடு’ என்று பிய்த்துப் பிடுங்குகிறாள். அம்மாவுக்குத் தான் ஆடாத நாட்டியம் எல்லாம் மகள் ஆட வேண்டும் என்பது.

நந்தினிக்கு இந்த ஆட்டமே ஸில்லியாகப்பட்டது. ஏதோ முற்காலத்து ஜனங்களில் கோயில் தாசி, அது, இது என்கிற சூழ்நிலையில் பரத நாட்டியத்தின் இரொடிஸத்திற்குத் தேவையாக இருந்தது. இப்போது அதற்கு அர்த்தமே இல்லை எனப்பட்டது. பெண்ணை அடிமையாக்கும் பற்பல உத்திகளில் இந்த நாட்டியமும் ஒன்று என்று நினைத்தாள். இருந்தும் அம்மாவின் நிழலில், அம்மாவின் பரிபூரண ஆதிக்கத்தில் வளர்ந்தவள், வளர்கின்றவள் நந்தினி.

“நந்தினி நகத்த கடிக்காதே!”

“சரிம்மா.”

“நந்தினி பட்டனை போட்டுக்கோ.”

“சரிம்மா.”

“நந்தினி உள்ளே போ.”

“சரிம்மா.”

“நந்தினி பாடிஸ் போடாம வெறுமே சட்டை. போட்டுக்காதேன்னு எத்தனை தடவை சொல்றது? போய் நேராக் கண்ணாடியிலே பார்த்துக்கோ.”

“சரிம்மா.”

சாயங்காலம் டிரைவர் செல்வராஜ் துணையில்லாமல் தனியாகக் காரை எடுத்துச் செல்லக்கூடாது. தனியாக சினிமா போகக்கூடாது. ராத்திரி ஷோ அப்பா கூப்பிட்டால்கூட போகக்கூடாது.

கட்டுப்பாடுகள் இது மட்டுமா நந்தினிக்கு? டியூஷன்கள்! அதிகாலை எழுந்தவுடன் பாட்டு வாத்தியார் இரண்டு வருஷமாக சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ‘மாய மாளவ கௌள’வை இன்னம் தாண்டவில்லை. அவர் வந்து செம்பு நிறைய காபி குடித்துவிட்டு, வெற்றிலை பாக்குப் போட்டு மொட்டை மாடியில் துப்பிவிட்டு, சைக்கிளில் புறப்படும்போது, பை நிறைய எலுமிச்சம் பழங்களுடன் வீட்டுக்குப் போன கையோடு டிராயிங் மாஸ்டர் வருவார்.

ஜிப்பா வைத்துக்கொண்டு சமீபத்தில் பிடித்த மட்ட சிகரெட் வாசனை அவரைச் சுற்றிப் பரவியிருக்க, ஒரு வருஷமாக பந்து, பட்டகம், சதுரம் போடுவதே சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இரண்டு பேரும் சென்றதும் அவசர அவசரமாகக் காலேஜுக்குக் கிளம்பவேண்டும்.

எல்லாப் பெண்களையும் போல பஸ்ஸில் அல்ல, காரில்!

எல்லாப் பெண்களையும் போல சட்டை, பாண்ட், ஜீன்ஸ் அணிய முடியாது... பாவாடை, தாவணிதான். அதுவும் வெயில் காலத்தில் பட்டுப் பாவாடை, நைலக்ஸ் தாவணி கழுத்துவரை பட்டன் வைத்த ப்ளவுஸ். காலேஜில் அவளுக்குப் பெயர் கமலாம்பாள்; அழுகை வரும்.

மற்றப் பெண்கள் கான்டீனில் வாங்கித் தின்னும்போது இவளுக்கு வீட்டில் இருந்து, உயரமான டிபன் பாக்ஸில் வரும். டிரைவர் செல்வராஜ் கொண்டுவந்து கொடுப்பான்.
சாயங்காலம் கார் வந்து அழைத்துச் சென்று அடையார் போய், நட்டுவனார் வீட்டில் ‘தாம்–தித்தாம்–தை–தத்தை... ”

இருட்டினப்புறம் வீட்டுக்கு வந்தால் புதனும், சனியும் ‘பாட்டிக்’ வகுப்பு... திங்கள், வெள்ளி யோகாசனம். மற்ற தினங்களில் டேப் ரிக்கார்டரில் சொல்லுக்கட்டு ஒலிக்க நடனம். நந்தினிக்கு அடிக்கடி ‘மாமியார் வீட்டுக்குப் போகும் குரங்கு’ ஞாபகம் வரும். இருந்தும் ஒருவிதத்தில் நந்தினி அவள் அம்மாவைப்போல் அந்த அரங்கேற்றத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நேற்று முன் தினத்திலிருந்தே செக்ரட்ரி ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார். அச்சகத்திலிருந்து ஆயிரம் அழைப்பிதழ்கள் வந்தன. ஆயிரத்திலும் தங்க எழுத்துக்கள் ‘நந்தினி நந்தினி நந்தினி’ என்றன... நேற்று தையல்காரன் வீட்டிலேயே ‘டேரா’ போட்டு இருந்தான். சிவப்பில், பட்டில், சரிகையில், உட்கார்ந்தால் விசிறியாகும் புடவைகளுக்குத் தங்கத்தில் கரை வைத்தான். ஏராளமாக ரவிக்கை தைத்தான்.

இன்று நகைகள் ‘லாக்கரில்’ இருந்து வந்துசேர்ந்தன. நெற்றியிலிருந்து கால்வரை தங்கம், பவளம், வைரம், முத்து; சலங்கைகள் வந்தன; ஒவ்வொரு தடவையும் கால்கள் இடம் மாறும்போது பேசின. செக்ரட்ரி வந்தார்.

“எல்லாம் தயார்ம்மா... ஓரியண்டல் டான்ஸ் ஆம்பிக்கறதுக்கு முன்னாடி இன்டர்வல் விட்டுறலாம். ஒரு மைசூர்பாக், காராசேவை, நெஸ்கஃபே, போறாதா? அப்புறம் குச்சுப்புடி, கடைசி அயிட்டம் ஆரம்பத்திலேயே கமிஷனரைக் கூப்பிட்டுப் பேச வெச்சுடலாம்!”

"மினிஸ்டர் வரலையா ராஜாராமன்?"

"மினிஸ்டர் டூர்லே இருக்கார். டெலிபோன்ல பேசினேன். வரதுக்கு முயற்சி பண்றேன்னார். கடைசி நிமிசத்திலே வந்தாலும் வருவார். டைரக்டர் கே. பி. கூட டிரை பண்றேன்னுருக்கார்."

"பத்திரிகைகள்?"

"அத்தனைபேரும் வரா! ப்ரஸ்ஸுக்கு முன்னே ரெண்டு ரோ. அவா போட்டோகிராபர்ஸ். அதுக்கப்புறம் நம்ம போட்டோகிராபர் ரெண்டு பேர்! எல்லாரும் வரா! மாமா தான் வரணம். அவர்தான் சமயத்திலே 'டிமிக்கி' குடுத்திடுவார்."

"அவர் இன்னிக்கு வராமப் போயிடுவாரா? எவ்வளவு முக்கியமான தினம்!"

"இண்டஸ்டிரி மினிஸ்டர் வரார்னு சொல்லியிருக்கேன். எங்கேயிருந்தாலும் வந்திடுவார்!"

"பொய்யெல்லாம் சொல்ல வேண்டாம். ஏன்யா! அவருக்கும் தன் பெண் பரதநாட்டியம் அரங்கேற்றம் பார்க்ணம்னு ஆசையா இருக்காதா?"

கீழே வீடு அமர்க்களப்பட்டுக்கொண்டிருக்க மாடியில் நந்தினி காலை நீட்டிக்கொண்டு ஒரு 'அட்டைபோட்ட' புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். 'Fear of Flying'.

"என்னடி'து புஸ்தகம் படிச்சுண்டிருக்கே? சாயங்காலம். அரங்கேற்றம்! தெரியுமோல்லியோ?"

"அம்மா இன்னம் எட்டு மணி நேரம் இருக்கும்மா?"

"எட்டு மணி நேரம் எப்படி போறும்! அலங்காரம் பண்ணிக்க வேண்டாம்?"

"எட்டு மணி நேரமா?"

"கையில மருதாணி இட்டுக்கணும். காலெல்லாம் பூசி அது காயறதுக்கே நெறைய நேரமாகுமே! 'ஸின்தெட்டிக்' மருதாணி... அப்புறம் நகத்துக்கு எல்லாம் பாலீஷ் போட்டுக்கோ. மூக்குல ஈர்க்குச்சி போட்டு ஓட்டையைப் பெரிசு பண்ணிக்கோ... எத்தனை வேலை இருக்கு. என்ன புஸ்தகம் பாழாப் போற புஸ்தகம்?"

"காலேஜ் புஸ்தகம்மா. அம்மா எனக்கு பயம்மா இருக்கம்மா!"

"என்னடி பயம்?"

"அத்தனை பேருக்கு முன்னால் ஆடணமேம்மா!"

"இதபார் நந்தினி! நீ அவா எதிர்ல இருக்கறதாவே நெனைச்சுக்காதே, தனியா நடராஜா சன்னதியிலே ஆடறாப்பல நெனச்சுக்க."

"அந்த தட்டு டான்ஸ் வேண்டாம்மா."

"சேச்சே அதான் முக்கியம்! என்ன நன்னாச் செய்யற நீ அதை! அதுக்குத்தான் பாரேன் ஹாலே கை தட்டப் போறது. இதபார் நந்தினி! மொத்தம் ஆறே அயிட்டம். அதிகப்படியா ஒண்ணரை ஒண்ணேமுக்கால் மணிநேரம் ஆகும். நாளைக்குப் பாரேன்

பேப்பர்லே உன் படமும் நியூசும் வரப்போறது. எவ்வளவு பூரிப்பா இருக்கும் தெரியுமா? எனக்கு எவ்வளவு ஆனந்தம்!”

“ம் ம் ம்... !” என்று குழந்தைபோல் கொஞ்சினாள்.

“வயசு கிடாமாடு மாதிரி ஆறது. உன் வயசில எனக்கு நீ பொறந்துட்டே!”

“நீயே ஆடிடேம்மா?”

அம்மா பெருமூச்சு விட்டாள். “நான் ஆடுவேண்டி! எனக்கு ஆடணும்னுதான் ஆசை. ஆனா ஆடவேண்டிய வயசா? அப்ப எனக்கு கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தா. புஷ்பவதியான உடனேயே கர்ப்பவதியா ஆக்கிட்டார் உங்கப்பா. அதுக்கப்புறம் வீட்டுக்குள்ளேயே உட்கார்த்தி வெச்சிருக்கார். எனக்கு எவ்வளவு ஆசை தெரியுமோ? பிடில் வாத்தியம் கத்துக்கணம், வீணை வாசிக்கணம், நாட்டியம் ஆடணம்... அப்பல்லாம் சீரங்கத்திலே நாச்சியாரம்மா இருந்தா; ரொம்ப நன்னா சொல்லிக் கொடுப்பா. பக்கத்துவீட்டு தனலட்சுமி ஆடுவா. “ஜல் ஜல்”னு சப்தம் கேட்கும். ஆசையா இருக்கும். ஆனா உங்க பாட்டிக்கு நான் வீட்டு வாசலைத் தாண்டி வெளியே போகக்கூடாது. பவுடர் போட்டுக்கக்கூடாது. ஜன்னல் வழியே எட்டிப்பார்க்கக்கூடாது – அப்பா நான் பட்ட கஷ்டம்! என் ஆசையெல்லாம் உன் மூலம் தீர்த்துக்கறேன் நந்தினி. எனக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பெல்லாம் உனக்குக் கிடைக்கட்டும்னுதான் இவ்வளவு பாடுபடறேன்.”

“இதிலே என் இஷ்டம் ஒண்ணு இருக்கேம்மா?”

“உனக்கு இஷ்டமில்லியா? நீ சின்னவ; குழந்தை. உனக்கு என்ன இஷ்டம்னு எனக்குத் தெரியாதா? நான் உன்னைப் பெத்தவ இல்லியா? என் ரத்தம் இல்லியா நீ?”

அம்மா நந்தினியின் உள்ளங் கையில் சிவப்பு வட்டம் போட்டு, அதைச் சுற்றி பொட்டு பொட்டாக வட்டப் புள்ளியிட்டு, விரல்களுக்கு சிவப்பில் தொப்பி இட்டாள். சாயங்காலத்து அலங்காரம் துவங்கியது.

ஏழு மணிக்கு ஆரம்பம். 6–45க்கு ஹால் ஏறக்குறைய காலியாக இருந்தது. இரண்டு மூன்று வரிசைகள் தள்ளி அப்பாவின் ஆபீஸ்காரர்கள் வரிசையாக உட்கார்ந்–திருந்தார்கள். செக்ரட்ரி மிகவும் கவலையுடன் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். ஒரு மணி நேரமாக அலங்காரத்துடன் ‘ஜிலு ஜிலு’ என்று திரைக்குப் பின்னால் ஸ்டூல் போட்டு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள் நந்தினி. பக்கவாட்டில் வாத்தியக்காரர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மிருதங்கத்திற்கு மாவு போட்டுத் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தார். வயலில் கம்பிகள் முடுக்கப்பட்டன. கல்கண்டு போட்டுப் பால், பாடுபவர்களுக்குக் காத்திருந்தது. அந்த அம்மாள் முஷ்டிக்குள் கொஞ்சம் இருமிக்கொண்டிருந்தாள்.

நந்தினியின் அம்மா அடிக்கடி திரையை லேசாகத் திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஹால் பூரா எத்தனை நாற்காலிகள் காலி! டாண் என்று ஏழு மணிக்கு வந்துவிடுவார்கள். இந்த பாழாய்ப் போன மனிதரை மட்டும் இன்னும் காணோம். சொந்த மகள், அவளுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட நிகழ்ச்சி வாழ்வில் ஒரே முறை நிகழும் அரங்கேற்றம்; என்ன பாழாப்போன போர்டு மீட்டிங்? இன்றைக்கு ஒருநாள் நேரத்தில் வரக்கூடாதா?

செக்ரட்ரி வந்தார்.

“என்னய்யா ஒருத்தரையும் காணோம்?”

“வருவா... வருவா... ! 1200 இன்விடேஷன் போயிருக்கு. அதில் பாதிப்பேர் வந்தாலே ஹால் முக்கால்வாசி நிரம்பிடும்.”

www.writersujatha.com

அப்பா வந்துவிட்டார். நேராக ஸ்டேஜுக்கு நடந்து நந்தினியிடம் சென்றார்.

"ஹலோ நந்தினி! ஹௌடு யூ ஃபீல்?"

நந்தினி சிரித்தாள்.

"ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே?"

"ஒரு மாதிரியும் இல்லை. ஒண்ணுமில்லை. சரியாகத்தான் இருக்கா! நீங்கவேற அவளை நெர்வஸ் பண்ணாதீங்கோ."

"ஸார், நீங்க வாசல்ல போய் நில்லுங்கோ. கமிஷனர் வருவார்."

நந்தினி உட்கார்ந்திருக்க முதுகுப் பக்கம் இன்னும் ஊசி நூல் போட்டு யாரோ தைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நீளமாக ஜடை பின்னப்பட்டு அதன் முடிவில் கருங்குஞ்சங்கள் மூன்று தொங்கின. தலையில் ஒரு சந்திரபிரபை. நெற்றியில் சுட்டி, வைரத்தோடு. பதக்கம், சங்கிலி. கைநிறைய வளையல், வங்கி, நெளி. இடுப்பில் ஒட்டியாணம், சலங்கை.

"அப்பா...! என் கண்ணே பட்டுடும் போலிருக்குடீ! இதபார் கண்ணாடியிலே பார்த்துக்கோ எவ்வளவு அழகு!"

"உம்மிடியார் நகைக்கடை மாதிரி இருக்கேன்."

"நந்தினியம்மா, வர்ணத்தை திஸ்ர நடையில் எடுத்துடலாமா?"

"எதால வேணா எடுங்க சார்."

அவள் நடக்க நடக்க 'ஜல் ஜல்' என்ற சத்தம் நிழலாய் உடன் நடந்தது.

வெளியே பிரமுகர்கள் மெதுவாக வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மா, "நந்தினி தைரியம்மா இரு, நான் வாசலுக்குப் போறேன்" என்றாள்.

நந்தினி மெதுவாக ஓரத்தில் சென்று ஸ்டூல் மேல் உட்கார்ந்தாள். வாயிற்பக்கம் கார்கள் வந்து நின்றன. போலீஸ்காரர்கள் விசில் ஊத ஆரம்பித்தார்கள்.

நந்தினி தன் கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். திரைக்கு முன் 'மைக்' நிற்க வைக்கப்பட்டது.

பிரமுகர்கள் நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்தார்கள். ஒன்றிரண்டு 'பிளாஷ்'கள் பளிச்–சிட்டன. பத்திரிகைக்காரர்கள் சோம்பேறித்தனமாக வாசலில் சிகரெட் பிடித்துக்–கொண்டிருந்தார்கள்.

நந்தினி எழுந்தாள்.

கமிஷனர் மைக்கை ஒரு தட்டுத் தட்டிக்கொண்டார்.

"பரத நாட்டியம் என்பது ஒரு புராதனமான கலை. நான் சமீபத்தில் நாராயணமேனன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்... "

நந்தினி 'ஜல் ஜல்' என்று நடந்தாள்.

"எங்கே போறீங்க?"

"பாத்ரூம்... ! இன்னும் டைம் இருக்குல்ல... "

"... அதில் கர்நாடக சங்கீதத்திற்கும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கும் உள்ள உறவுகளைப் பற்றி எழுதி இருக்கிறார் நாராயணமேனன்... "

நந்தினி பாத்ரூமில் தன் சலங்கையை சுழற்றி வைத்தாள். சிறிய இடம் அது. ஆஸ்பெஸ்டாஸ் தடுப்பு. ஒரு தொற்றல் கதவு. வெளியிலிருந்து ஒரு பிரவேசம். சுத்தம் செய்ய வருபவர்களுக்காக.

"... கலாச்சாரத்தில் நம் நாடு மிகவும் பணக்கார நாடு... "

அந்தக் கதவு அவள் எதிர்பார்த்திருந்தபடி திறந்திருந்தது. வெளியே செல்வராஜ் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

"... இன்று நம் பிரிஸிஷன் பார்ட்ஸ் பத்மநாபனின் குமாரத்தி நந்தினியின் நாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்கு என்னைத் தலைமை தாங்க அழைத்ததற்கு நான்... "

இருட்டில் நந்தினி சந்தில் வெளிவந்தாள். செல்வராஜ் டிரைவர் சீட்டில் உட்கார நந்தினி அவன் அருகில் உட்கார்ந்தாள்.

கார் சீறிப் புறப்பட்டது.

"... பரதநாட்டியம் நம் கலாச்சார உணர்வை வளர்ப்பது மட்டுமின்றி ஒரு நல்ல தேகப் பயிற்சியும் ஆகும்... "

கார் விரைந்தது.

நந்தினி செல்வராஜின் தோளில் தலைசாய்த்துக் கொண்டாள். எதிரே கண்ணாடியில் தொங்கிய பொம்மையின் கையைக் காலை ஆட்டி "தாம் தித்தாம் தை தத்தை" என்றாள்.

கை தட்டல் ஒலி கேட்கத் திரை திறந்தது.

1978

www.writersujatha.com